

BREVDUVOR

Tidigt nästa morgon var det Bäverfantomen som såg till att alla vaknade.

Han simmade runt flotten och slog med sin platta svans i vattnet allt vad han orkade. Det lät som gevärsskott och det vaknar alla djur av. Nu var det dags att kasta loss och ge sig av ut på sjön.

– Vad är det ni väntar på? ropade han. Hugg av repen! Vi ska åka nu.

Albert tog en yxa i verktygsskåpet och sprang bort till ett av repen och började hugga. Bäverfantomen simmade bort till det andra. Hans vassa tänder gnagde snabbt av repet.

När Albert fick av sitt rep skakade det till i flotten och så gled den ut i vattnet. Albert hoppade ombord i sista stund. Så blev allt lugnt. Flotten låg och flöt ute i vattnet.

– Hallå! Vad är det som händer? Hallå!

Det var en hare som just kommit ner till stranden och upptäckt att flotten var på väg ut.

– Stopp, stopp. Förstår ni inte att hela tidningen kan gå under. Nu är ni allt ute på djupt vatten, skrek han och sprang fram och tillbaka på stranden.

– Åh, det är ju Timidus, sa Canis. Honom hade vi ju glömt.

– Vem är Timidus? frågade Albert.

Canis förklarade att Timidus också var med och jobbade på Djurbladet. Det var han som såg till att tidningen blev tryckt och att den delades ut. Han delade också ut post. Nu var det inte så många som skickade brev till varandra längre. Nej, man hade återgått till att använda skogens egna brevdovor i stället.

Om det berodde på Timidus var svårt att säga, men många brev kom bort när han var brevbärare. Han var mycket snäll och ville väl men han var virrig och för det mesta hade han allt för bråttom.

Timidus tyckte inte om vatten och harar är inte bra på att simma. Nu stod han där på stranden och kände sig övergiven. Han hängde med huvudet, slokade med öronen och stora tårar började trilla ner för hans kinder. Det blev för mycket för Bäverfantomen.

– Så här får det inte gå till, sa han. Jag hämtar upp honom.

Han simmade snabbt in till stranden och förklarade för Timidus att han skulle sitta på hans huvud och hålla i sig ordentligt. Långsamt tog de sig ut till flotten.

Nu var Timidus ganska tung för att vara en hare, så det var bara

Bäverfantomens nos som stack upp över vattenytan.

I själva verket såg det ut som om Timidus flöt fram på vattnet. Det var lite vingligt, men det gick.

På flotten vek man sig dubbel av skratt. ”En flytande hare”. Det såg för dråpligt ut. Timidus tyckte inte om att man skrattade åt honom men han var glad att han trots allt lyckades ta sig ut till de andra på flotten.

Nu hade solen stigit en bra bit upp på himlen och en lätt bris blåste över sjön.

– Vi borde ha ett segel så vi tar oss fram lite fortare, sa Meles.

– Vi kan ta min filt, föreslog Albert. Bara jag får tillbaka den i kväll för jag är lite frusen av mig.

Men till ett segel måste man ha en mast och det saknades.

Nu var det åter Bäverfantomen som kom på en lösning. Han slängde sig i vattnet, simmade in till stranden och gnagde av ett lagom stort träd som han tog bort alla grenar på.

Det blev en rak och fin mast som de tillsammans reste och satte fast på stugans tak. Efter lite fixande och trixande var seglet på plats och nu började flotten med vindens hjälp röra på sig upp mot norra änden av sjön.

Alla ombord slog sig till ro och njöt av solen och den härliga seglatsen. Det här var första gången som någon av dem varit ute på sjön och seglat.

Albert och Rappa hade satt sig på baksidan av huset och lutade sig mot skåpet med verktyg.

– Vad tror du, Rappa? Är trollkarlen kvar på sjukhuset? Kommer vi någonsin hitta honom?

– Självklart, men det tar nog sin tid, svarade hon och la sig ner på däck och funderade. Efter en liten stund lyfte hon på huvudet.

– Du, vi vet ju inte var sjukhuset ligger. Det måste vara det första vi tar reda på.

– Men vem kan vi fråga när vi sitter här ute på sjön, undrade Albert.

De funderade ett tag till.

– Nu har jag det. Vi ska skriva brev och använda oss av brevduvorna, sa Rappa och såg riktigt belåten ut.

Så gick hon bort till Timidus och frågade.

– Nu när du inte har möjlighet att sköta posten tänkte jag höra med dig hur man gör när man vill använda sig av brevduvorna?

Timidus förklarade att man hissar upp en gul flagga. Då kommer en i-duva. I-duva betyder intelligent duva. De är mycket smartare än vanliga brevduvor som alltid vill flyga hem. En i-duva kan flyga fram och tillbaka, vilket är bra om man vill ha svar på sitt brev.

Rappa tackade så mycket för informationen och så gick hon tillbaka till Albert.

Efter att de fått papper och penna av Canis började Albert skriva. Han skrev på en liten lapp, med mycket små bokstäver, för brevduvor kan bara ta små meddelanden. Så här stod det.

”Bästa mottagare av detta meddelande. Vi sitter i sjön och letar efter en trollkarl som ligger på ett sjukhus. Vänligen upplys oss om var närmsta sjukhus ligger. Vänliga hälsningar från Albert – på en flotte i Långsjön.”

– Det där blir bra, sa Rappa. Nu gäller det bara att hitta en gul flagga. Men det var inga problem för det hade Meles också koll på.

– Här, sa han, och tog fram en liten gul flagga som de hissade upp i masten.

Efter bara några minuter så kom det en gråvit duva och slog sig ner på stugans tak. Det var Columba som var områdets egen snabbflygande i-duva.

– Vem är det som behöver skicka post? frågade hon.

– Det är vi, sa Rappa. Men det är lite speciellt. Det är nämligen så att vi inte vet vem brevet ska till.

– Åh, suckade Columba. Hur ska jag då kunna dela ut det? Vad tänker ni med, sa hon irriterat.

Rappa försökte förklara och undrade om hon visste någon människa som hade brevduvor för då kunde hon lämna brevet där.

– Du menar ett duvslag? sa Columba.

Det visste varken Albert eller Rappa vad det var för något.

– Ett duvslag? Slår man duvorna där? frågade Albert.

– Nej, nej. Det heter bara så. Det är där duvorna bor när de är hos människor.

Oavsett vad det hette så tyckte både Albert och Rappa att det lät som en bra idé. Och Columba lovade att vänta i duvslaget tills meddelandet blev läst och inte komma tillbaka förrän hon fått svar.

Så satte de fast den hopvikta lappen på hennes fot och så flög hon sin väg. Nu var det bara att vänta. Skulle Columba komma tillbaka och skulle de få något svar?

